27. 11. 2017

ID: 106713

Daňové řízení

Pokud vytýkací řízení neskončilo zákonem předpokládaným a žádoucím způsobem, tedy stanovením daňové povinnosti, a to z toho důvodu, že uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně, pak je nastolena situace, jako by toto vytýkací řízení vůbec neproběhlo, neboť nemá žádné zákonné účinky na daňovou povinnost daňového subjektu. Nic tak nebrání tomu, použít za dané procesní situace ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., jiný způsob vyměření daňové povinnosti zákon v takovém případě ani neumožňuje."

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 2405/2015, ze dne 25.7.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně RSM Infinity a. s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. K.Z., advokátkou se sídlem v P., proti žalované České republice – Ministerstvu financí, se sídlem v P., o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 38 C 61/2012, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2015, č. j. 28 Co 306/2014-90, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2015 č. j. 28 Co 306/2014-90, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 2. 2014, č. j. 38 C 61/2012-58, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 22. 8. 2012 domáhá na žalované náhrady škody ve výši 607 046 Kč s příslušenstvím způsobné nesprávným úředním postupem Finančního úřadu v Pardubicích a Finančního ředitelství v Hradci Králové, neboť tyto úřady v tříleté prekluzivní době nevyměřily daňovou povinnost v souladu s dodatečným daňovým přiznáním žalobkyně k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2002 ze dne 5. 11. 2002, jímž nárokovala daňový odpočet ve výši 607 046 Kč. K nesprávnému úřednímu postupu proto došlo v důsledku nečinnosti správce daně a výše způsobené škody vychází z uplatněného daňového odpočtu, neboť správce daně měl podle žalobkyně postupovat tak, že měl vyměřit daňovou povinnost v souladu s daňovým přiznáním žalobkyně, když po uplynutí prekluzivní lhůty neexistoval postup, jak ji vyměřit odchylně.

2. Obvodní soud pro Prahu 1 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 11. 2. 2014, č. j. 38 C 61/2012-58, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 607 046 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 7. 1. 2010 do zaplacení (výrok I) a uložil žalobkyni, aby žalované zaplatila náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč (výrok II).

3. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I) a uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 300 Kč (výrok II).

4. Soud prvního stupně dospěl k následujícím skutkovým zjištěním. Účastníci za nesporný učinili skutkový stav popsaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 Afs 9/2009-65, v tom směru, že dne 27. 5. 2002 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2002, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 4 345 605 Kč. Správce

daně dne 24. 6. 2002 zahájil vytýkací řízení ve věci oprávněnosti nároku na odpočet u dokladu č. FV 034/2002, vystaveného společností MEGA PAPÍR s. r. o. dne 1. 4. 2002 na částku 2 759 300 Kč (DPH v základní sazbě ve výši 607 046 Kč). Na žádost žalobkyně byl z nároku na odpočet uvedený sporný daňový doklad vyloučen a správce daně platebním výměrem č. j. 141348/02/248912/5266 ze dne 29. 7. 2002 vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet ve výši 3 738 559 Kč. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 9. 2002. Dne 5. 11. 2002 podala žalobkyně dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období duben 2002, ve kterém uplatnila doklad vystavený společností MEGA PAPÍR s. r. o. a nárokovala nadměrný odpočet ve výši 607 046 Kč (tj. doklad, který sama dříve vyloučila). Finanční úřad v Pardubicích jako správce daně v prvním stupni zahájil dne 3. 12. 2002 vytýkací řízení, přičemž na základě zjištěných skutečností dospěl k názoru, že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, neboť žalobkyně neprokázala, že předmětné služby byly společností MEGA PAPÍR s. r. o. poskytnuty. Finanční úřad v Pardubicích proto vydal dne 26. 11. 2003 za zdaňovací období duben 2002 dodatečný platební výměr, kterým vyměřil dodatečnou daňovou povinnost odlišně od podaného dodatečného daňového přiznání, a to ve výši 0 Kč. Uvedený dodatečný platební výměr byl žalobkyni doručen dne 29. 12. 2003. Dne 20. 1. 2004 podala žalobkyně odvolání proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru. Finanční ředitelství v Hradci Králové svým rozhodnutím ze dne 27. 10. 2005, č. j. 2148/130/2004, odvolání žalobkyně zamítlo. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 31. 10. 2005. Proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové byla podána dne 27. 12. 2005 žaloba ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který jej rozsudkem ze dne 18. 12. 2006, č. j. 31 Ca 375/2005-37, zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Finanční ředitelství v Hradci Králové při přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí zjistilo, že v průběhu tohoto řízení uplynula lhůta stanovená v ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění. Z důvodu, že nebylo v prekluzivní lhůtě pravomocně rozhodnuto, zrušilo Finanční ředitelství v Hradci Králové rozhodnutím ze dne 10. 4. 2007, č. j. 2985/07-1300-601383, napadený dodatečný platební výměr, kterým byla dodatečně vyměřena daň ve výši 0 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 4. 2007. Nadměrný odpočet vykázaný v dodatečném daňovém přiznání podaném dne 5. 11. 2002 ve výši 607 046 Kč tak zůstal nevyměřen.

5. Soud prvního stupně věc po právní stránce posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že by došlo ke konkludentnímu vyměření daně podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, když zahájením vytýkacího řízení a prováděním dalších úkonů, jimiž se ověřuje výše deklarované daňové povinnosti, dává správce daně najevo, že nenastal stav, kdy bude podané daňové přiznání akceptovat a vyměří daň ve výši uvedené daňovým subjektem. Dospěl proto k závěru, že § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků automaticky nezakládá fikci vyměření, přičemž k vyměření či doměření daně stanovil zákonodárce prekluzivní lhůtu, jejímž uplynutím právo daň vyměřit zaniká. Ostatně uvedený závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci žalobkyně, a soud prvního stupně neshledal důvod se od něj odchýlit. Dále se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda postupem správce daně došlo k průtahům v řízení, které by založily nesprávný úřední postup ve věci. Uvedl, že zákon nestanoví žádnou lhůtu pro vydání jednotlivých rozhodnutí, proto lze předpokládat, že k vydání rozhodnutí by mělo docházet ve lhůtě přiměřené. Shledal, že v průběhu daňového řízení nedocházelo k delším obdobím, ve kterých by byl správce daně nečinný. Veškeré činnosti správce daně vedoucí k vydání rozhodnutí byly podle soudu prvního stupně činěny v souladu s jeho zákonnými povinnostmi a nelze mu přičítat k tíži, že k odstranění pochybností ohledně nároku žalobkyně na daňový odpočet, který žalobkyně vyloučila k samotnému řízení, nedošlo před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty, která znemožnila vydat pravomocné rozhodnutí o vyměření daně. Uzavřel proto, že k nesprávnému úřednímu postupu v posuzovaném vytýkacím řízení nedošlo, tudíž již nezkoumal okolnosti vzniku a výše škody.

6. Odvolací soud vycházel z týchž skutkových zjištění, jak je zjistil soud prvního stupně. Odvolací soud při právním posouzení věci poukázal na interní pokyn Ministerstva financí ze dne 17. 7. 1996, č. D - 125, jenž byl účinný v době posuzovaného vytýkacího řízení, ve kterém byly definovány lhůty pro uzavření vytýkacího řízení a pro vyřizování odvolání. S poukazem na judikaturu Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 146/01, dovodil, že pokud orgán veřejné moci nerespektuje při rozhodování vlastní interní předpisy o lhůtách pro vyřízení odvolání, je nutno takový postup hodnotit jako porušení práva na vyřízení věci v přiměřené lhůtě, dospěl odvolací soud k závěru, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, když celková délka posuzovaného vytýkacího řízení překročila lhůty stanovené interním pokynem. Odvolací soud při jednání vyzval žalobkyni, aby doplnila relevantní skutková tvrzení ohledně vzniku a výše škody, nicméně žalobkyně setrvala na svých tvrzeních, že jí vznikla škoda ve výši nevyměřené daňové povinnosti ve výši 607 046 Kč a k důkazu navrhla daňové přiznání ze dne 5. 11. 2002. Protože nic dalšího žalobkyně ke vzniku a výši škody žalobkyně neuvedla, odvolací soud uzavřel, že žalobkyně neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní, která jí měla nesprávným úředním postupem vzniknout, neboť nedoložila nic konkrétního ke skutečnostem rozhodným pro určení daně, a rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

II. Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně v plném rozsahu včasným dovoláním. V něm žalobkyně namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

8. Přípustnost dovolání žalobkyně dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř., neboť má za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která dosud v rozhodování dovolacího soudu nebyla vyřešena. Jedná se o otázku, zda v případě, že uplynula zákonná prekluzivní lhůta k vydání zamítavého rozhodnutí ohledně nároku daňového subjektu na nadměrný odpočet DPH, lze daňovým subjektem tvrzenou výši škody odmítat s poukazem na důkazy (respektive jejich absenci), kterými se správce daně bezvýsledně zabýval v průběhu vytýkacího řízení, v němž uplynula prekluzivní lhůta, nebo zda za takových okolností je třeba vycházet z daňového přiznání subjektu, když správce daně zákonným postupem nedospěl k rozhodnutí, kterým by jej býval mohl pravomocně odmítnout. Žalobkyně se ztotožnila se závěry odvolacího soudu, že celková délka posuzovaného vytýkacího řízení překročila interním pokynem stanovené lhůty, tudíž v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, v dovolání však vytýká jak soudu prvního stupně, tak i soudu odvolacímu, že se nevypořádaly s tvrzením, že žalobkyni vznikla škoda ve výši odpovídající uplatněnému odpočtu, tedy v částce 607 046 Kč dle dodatečného daňového přiznání žalobkyně za zdaňovací období duben 2002. Žalobkyně dále namítá, že výši škody tvrdila a vyčíslila ve výši odpovídající uplatněnému nadměrnému odpočtu a správci daně se nepodařilo v zákonné lhůtě daň vyměřit odchylně. Doklady, jimiž žalobkyně dokládala vznik nároku na daňový odpočet, jsou součástí spisu od samého počátku řízení a zdůrazňuje, že škoda jí vznikla samotným nezjištěním nadměrného odpočtu, tudíž důkazní břemeno žalobkyně unesla. Žalobkyně proto považuje rozsudek odvolacího soudu za překvapivý, neboť odvolací soud v řízení nepostupoval tak, aby účastníku řízení dal možnost reagovat na právní názor odvolacího soudu, když tento zvrátil názor soudu prvního stupně ohledně otázky, zda postup správce daně v řízení byl nesprávným úředním postupem, a přiklonil se k argumentaci žalobkyně, aniž by prováděl jakékoli dokazování. Poté se odvolací soud zabýval otázkou výše vzniklé škody. Nevyjádřil přitom svůj názor, v čem se výše nadměrného odpočtu tvrzeného žalobkyní jevila pochybnou. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhuje, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že se žalobě vyhovuje, a aby žalobkyni přiznal nárok na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, a stejně tak i náhradu nákladů řízení dovolacího.

9. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že je přesvědčena o správnosti právního posouzení věci

odvolacím soudem, když nebyly splněny základní podmínky odpovědnosti státu za škodu. Dále pak žalovaná pokládá podané dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. za nepřípustné, neboť civilní soudy v oblasti občanského soudního řízení projednávají věci, které vyplývají ze soukromého práva. Podle žalované tedy nelze posuzovat důsledky uplynutí lhůty pro stanovení daně pro účely řízení ve věci náhrady škody v případě, když v dané věci bylo pravomocně rozhodnuto správními soudy. Dále žalovaná uvedla, že prokázání existence škody a její výše, kterou žalobkyně rozporuje, je otázkou skutkovou, nikoli právní. Z provedeného dokazování je však zjevné, že ani po poučení o možnosti doplnit dokazování k tvrzené škodě tuto žalobkyně neprokázala. Žalovaná proto navrhla dovolání žalobkyně odmítnout a požaduje náhradu nákladů dovolacího řízení.

III. Zastoupení, včasnost a náležitosti dovolání

10. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb. a čl. II. bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.), dále je „o. s. ř.“

11. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

IV. Přípustnost dovolání

12. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

14. Dovolání je přípustné pro řešení otázky, zda v případě uplynutí zákonné prekluzivní lhůty k doměření daňové povinnosti je třeba ve vztahu k určení výše škody vycházet z výše nadměrného odpočtu tvrzené v daňovém přiznání, neboť tato otázka nebyla dosud v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena.

V. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

15. Dovolání je důvodné.

16. Vzhledem k uplatnění daně z přidané hodnoty za období přede dnem nabytí účinnosti nynějšího zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, postupoval dovolací soud při posouzení předložené otázky podle ustanovení zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (srov. § 111 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty).

17. Podle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší, než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede

daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Nestanoví-li tento nebo jiný daňový zákon jinak, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší lze podat za podmínek stanovených v odstavci 4, a to ve stejné lhůtě, která je stanovena pro dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost vyšší nebo daňovou ztrátu nižší; účinky nastávají dnem uplynutí lhůty pro jeho podání. Pokud daňový subjekt neplatně podá dodatečné daňové přiznání ještě před stanovením daně nebo daňové ztráty, budou údaje v něm uvedené využity při jejím vyměření. Poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku.

18. Ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

19. Podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.

20. Ústavní soud nálezem ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, zvrátil dosavadní názor Nejvyššího správního soudu o tom, že zahájení vytýkacího řízení představuje absolutní překážku pro možnost aplikace § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků za situace, kdy vytýkací řízení neskončilo zákonem předpokládaným způsobem, tedy vyměřením daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7 Afs 10/2006-57, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 Afs 9/2009-65, ve věci žalobkyně). Ústavní soud měl naopak za to, že v případě, kdy nedošlo z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně k uzavření vytýkacího řízení, tedy nedošlo k pravomocnému vyměření daně, nemůže jít tato skutečnost k tíži daňovému subjektu. Dále Ústavní soud uvedl, že z textu ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků není „pojmově vyloučeno aplikovat je také na situaci, kdy ve věci bylo zahájeno vytýkací řízení, ve kterém však z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření daně daň nebyla pravomocně vyměřena. V takovém případě totiž také není dána existence daně vyměřené odchylně od daně uvedené v daňovém přiznání. Jinými slovy, pokud vytýkací řízení neskončilo zákonem předpokládaným a žádoucím způsobem, tedy stanovením daňové povinnosti, a to z toho důvodu, že uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně, pak je nastolena situace, jako by toto vytýkací řízení vůbec neproběhlo, neboť nemá žádné zákonné účinky na daňovou povinnost daňového subjektu. Nic tak nebrání tomu, použít za dané procesní situace ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ostatně jiný způsob vyměření daňové povinnosti zákon v takovém případě ani neumožňuje.“

21. Odvolací soud proto pochybil, jestliže nereflektoval naznačený judikatorní vývoj a nevzal v úvahu, že pokud vytýkací řízení neskončilo vydáním platebního výměru, v důsledku čehož nebyla vyměřena

daň odchylná od daně uvedené v daňovém přiznání, je třeba postupovat podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a vyměřit daň v té výši, ve které byla tvrzena v daňovém přiznání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 96/2012-38).

VI. Závěr

22. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil, neboť závěr odvolacího soudu o tom, že žalobkyni nevznikla škoda, je nesprávný. Protože se důvody pro zrušení rozsudku odvolacího soudu vztahují i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

23. V rámci nového projednání věci soud prvního stupně znovu posoudí, zda škoda žalobkyni vznikla v důsledku tvrzeného nesprávného úředního postupu správce daně, a v té souvislosti se neopomene zabývat otázkou subsidiarity odpovědnosti státu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4121/2013, přičemž přihlédne i k rozhodování o žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku ve správním soudnictví).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Odporová žaloba
- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)